Ч. 190. Четвер 13 вересня (31 серпня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і р. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні і справа галицкого сойму. — Події в Росиі. — Положене в Персиі.

Найблизше засїдане палати послів скликано на день 18 с. м. на 11 год. перед полуднем. Порядок дневний сего засїданя єсть слїдуючий: 1) Звіт комісиї аптикарской о законї в справі управильненя відносин в аптикарстві; — 2) звіт комісиї буджетової о внесеню послів: Поммера, Пантучка, Гайлїнґера, Пахера і тов. в справі законного управильненя становища і поборів помічників канцелярийних і робітників помічничих; — 3) звіт комісиї промислової в справі закона против піяньства.

„Polnische Korr." доносить: Президент міністрів бар. Бек конферував вчера по полудни о годині пів до 4 з презесом Кола польского Абрагамовичем. Польскі члени комісиї реформи виборчої відбули вчера нараду під проводом презеса Абрагамовича. Дискутовано над справою плюральної системи виборчої. Згадана ґазета довідує ся від „впливового польского полїтика", що на конференциї межи представителем правительства а верховодячою особою в Колї польскім порушено також справу скликаня галицкого сойму. Зі сторони правительства увірено, що сесия галицкого сойму, так довга, щоби можна було залагодити буджет, не буде скорочена мимо наглих справ в палатї послів.

Про скликане галицкого сойму подає львівский кореспондент краківского „Czas-у" телеґрафічно слїдуючу інформацию: „Poln. Korr." а за нею віденьскі часописи донесли, що галицкий сойм має бути скликаний в падолисті с. р. на кількатиждневу сесию. На основі інформаций можу запевнити, що про реченець скликаня сойму компетентні чинники доси не мають ніякої відомости та що взагалї правительство не може тепер навіть в приближеню означити реченець скликаня соймів, бо се зависить передовсїм від переходу нарад в державній радї. Друга вість „Poln. Korr.", повторена віденьскими часописями, в справі реформи соймової виборчої ординациї в нашім краю, вимагає також спростованя. „Poln. Korr." донесла отсе, що краєвий Видїл вже виготовив проєкт соймової виборчої реформи, в котрім предкладає заведене пятої куриї загальної з 20 мандатами і значне помножене числа міских послів. З достовірного жерела довідую ся, що краєвий Видїл доси не застановляв ся над справою виборчої реформи до сойму, отже й не міг на нічо рішити ся. Лише референт приготовив статистичний материял та виготовив просторий звіт, який обійме ріжні комбінациї. Коли та справа прийде на дневний порядок нарад краєвого Видїлу і яке буде рішене краєвого Видїлу, сего нинї не можна предвидїти, та аж від того рішеня буде зависїти виготовлене остаточних внесків і подрібне оброблене проєкту закона, зміняючого дотеперішний краєвий статут і соймову ординацию виборчу.

Що стало ся в Сєдльцях, того ще й доси не знати. Заграничні ґазети розповідають страшні річи а петербургска аґентия телеґрафічна, хоч признає, що із Седлец нема доси ніякої вісти, бо звязь телеґрафічна розірвана, каже, що всї приватні вісти о тім, що стало ся в згаданім місті, суть лиш видумкою буйної уяви. По чиїй сторонї правда, се небавком вияснить ся.

Сєдльци єсть досить велике місто при шляху зелїзницї Варшава-Тереспіль і має 28.000 жителїв а з того 15.000 жидів. Вже се саме число насуває здогад, в чім шукати причини події взглядно розширюваних о ній за границею вістий. Як здає ся, був то лиш погром жидів а не вибух революциї. Про початок погрому доносять так: В суботу коло склепу з монополївкою (горівкою) застрілили якісь невислїджені доси люди двох вояків. В слїд за тим їх товариші кинули ся на жидів і почав ся погром. Після иншої версиї, окружили

---

5)

Спалений.

На лад Конана Дойлє — оповів А. Манд.

(Дальше).

— Отже ти гадаєш, що можеш відшукати того Девіса та й ще в зовсїм простий спосіб? — спитав я здивований.

— Я вже єго знайшов, мій друже — сказав Гольмс дуже спокійно і не оглядаючись на моє здивоване, говорив дальше: Подумай лиш собі, який то безглуздий здогад того інспектора поліциї. Той Девіс — називаймо єго так, доки не будемо знати єго правдивого імени, — мав би убити Гельфорда. Длячого? Щоби сам задержав всї гроші! То міг би був прецї простїйше зробити. Гельфорд мусів на горі працювати, коли він пішов з 15.000 фунтами штерлїнґів. Щож могло бути лекшого для него як просто щезнути з тими грішми? Коли мав надію, що поліция єго не вислїдить, то не потребував бояти ся, що єго відшукає єго товариш. Або може длятого, щоби знищити того, котрий о тім знав? Якаж тодї небезпечність грозила єму від него? А певно! Пофальшоване мусїло вийти на верх, могло бути вже нинї викрите а Гельфорд міг притім впасти якимсь случаєм в підозрінє і признати ся до всего. Що могло то шкодити Девісови? Мусїли би єго ще довго шукати, він же прецї не потребував казати Гельфордови, куди їде. Коли же би єго в якийсь инший спосіб викрили й арештували, то чи богато міг єму Гельфорд яко сьвідок пошкодити? Хибаж нагла смерть Гельфорда не могла єго більше обтяжити і не можна би було легко доказати се убийство?!

— То все правда, що ти кажеш. Мусїла длятого бути якась иньша причина, задля котрої з Девіса став ся убийник свого приятеля.

— Я не виджу ніякої.

— А задлячогож би він допустив ся такого страшного злочину і то ще з таким вирафінованєм, з такою розвагою? Всяке нагле розлючене єсть при тім виключене.

— Зовсїм справедливо, любий докторе, і ти все ще не видиш ясно?

— Нї, дїйстно нї — признав ся я щиро.

— Алеж докторе, подумай лиш трохи! Знаємо, що вчера в тій комнатї були Девіс і Гельфорд. Нинї знаходимо там спалене не до пізнаня тїло. Мусимо припускати, що Девіс не мав ніякої причини наставати на житє Гельфорда. Отже — — —

— Отже то Гельфорд зробив смерть тамтому! — крикнув я зі страхом.

— Точно так, любий докторе.

— А той труп?

— То тлїнні останки так званого Девіса. Причина тому зовсїм проста. Гельфорд міг лиш насильством дістати цїлу добичу в свої руки, бо він дістав лиш то, що єму дав єго спільник. Припустїм, що обманьство би викрило ся; він мусїв би остати ся на своїм становищи а нї, то зараз би показало ся, що й він в чімсь виноватий. А що як би поліциї удало ся Девіса зловити? Хибаж єго судьба не була би запечатана? Чи лишав ся ще єму час втїкати? Чи не міг би був Девіс признати ся до всего, заким би ще Гельфорд довідав ся о єго арештованю?

Який же простий спосіб знайшов він, щоби всему тому зарадити? Він казав свому приятелеви прийти до себе і при склянцї вина подїлили ся грішми. Девіс взяв прилагоджене циґаро або послїдне із скринки, або той хитрий злодюга забрав прочі з собою, і заснув. Гельфорд убрав єго в своє нічне одїнє, поклав єго в свою постїль і убрав ся в Девісове одїнє. При тім стала ся така пригода, що єму відорвав ся ґузик від штанів, бо тамтой другий був трошки менший від него. Длячого мав би Девіс ходити до тоалєтової комнати і там обривати на собі ґузики? Гельфорд, той обачний панок, старав ся пильно затерти слїди своєї нічної роботи і зробити так, щоби здавало ся, мов би він як звичайно положив ся спочивати. Полишив всї цїнні річи і повісив як звичайно своє одїнє в передній комнатї до чищеня. Американець, мимоходом сказавши, не міг знати сю Гельфордову навичку. Коли облив постїль спіритусом, перевернув загашену лямпу і підложив огонь, вийшов Гельфорд з помешканя і дому, замикаючи за собою своїм другим ключем і підождав на улици, аж побачив першу полумінь. Відтак пішов собі спокійно як чоловік, котрий знає, що єго справи добре впорядковані. Гроші мав вже лиш він. Хоч би тепер обманьство й вийшло на верх та й шукали би за Девісом, то єго би вже не знайшли і не заставили єго говорити. Єго спільна вина позістала би тайною на віки, а коли би слу-

зараз численні патрулі піхоти доми, з котрих стріляно та й стрілили кілька разів в доми. Рівночасно розпущені вже на урльоп вояки либавского полку, котрий вже в глубині Росиї уживаний був до карних походів, почали рабувати і нищити жидівскі склепи, насамперед при ул. Пенкній а відтак при Варшавскій. Коли властителі склепів почали боронити ся револьверами, настав загальний погром: До всіх, що важились вийти на улицю, або виставили голову крізь вікно, зараз стріляли. Рівночасно вибухли в шістьох сторонах міста огні. До міста не впускано нікого ані не випускано з него. Пізнійше наспів з Бялої 5 полк піхоти і артилерия з Рембертова.

Здає ся, що розрухи в неділю повторили ся бо через Варшаву наспіла слідуюча вість: Нині рано о 8 год. уставлено в улици Пенкна напротив уряду поліцийного 4 гармати, з котрих до 10 год. дано 12 вистрілів і знищено 4 приватні доми, з котрих день перед тим стріляно до войска. В чотирох улицях ограблено і знищено около 150 жидівских і кілька польских склепів. Вояки продавали зрабовані річи за півдармо. Число застрілених і убитих жидів виходить до 100 а ранених має бути значно більше.

Після приватних вістий з Мерву, Асхабаду і Ташкенда має бути положенє в цілім российскім Туркестані дуже грізне. Майже у всіх ґарнізонах проявили ся ворохобні войскові, котрі не у всіх случаях закінчили ся побідою вірного войска. Так було в Ташкенді, де ворохобники опанували форти і змусили вірне войско до виходу з міста. З войском тим пішов також і командуючий ґенерал і всі цивільні власти з Ташкенда.

Про положенє в Перзиї доносять з Тегерану: Вибори до народної репрезентациї ще не відбули ся. Духовеньство не хоче згодити ся на проєкт о утвореню парляменту, який виготовив великий везир, і предложило свій власний проєкт, котрий однак шах ще не затвердив. На зборах, які відбули ся дня 6 с. м., на котрих переважали духовники, промисловці і подорожні купці, критиковано остро поступованє правительства. Підчас коли духовеньство радило бути ще кілька днів терпеливими, один з поважних купців дораджував замкнути базари. Той купець і 25 найповажнійших проводирів народних пішли відтак до анґлійского посольства в тім намірі, щоби там доти позістати, доки шах не підпише їх проєкту і не вижене давного везира і ще кількох достойників, що суть противниками реформ. Базари тепер знов позамикані а люди спішать масами до анґлійского посольства.

Новинки.

Львів, дня 12-го вересня 1906.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер справедливости переніс прокураторів державних в 7. клясї ранги: Вячеслава Черного із Самбора до Стрия і Івана Шерффа із Стрия до Сянока. — П. Намістник переніс асистента санїтарного, д-ра Вінкентия Врублевского з Тарнова до Золочева.

— **Віза на квітах стипендийних.** Мінїстерство віроісповідань і просьвіти розпорядженем з 21 липня 1906 ч. 14.831 до всіх політичних властий кравевих і ц. к. кравевих Рад шкільних розпорядило: 1. Всї квіти стипендистів на правильне побиранє стипендий в приписанім часї наук мають бути заосмотрені клявзулею: „Достойність побираня потверджає ся“. Ся постанова відносить ся також до побираня запомог стипендийних, котрі не опирають ся на ніякім основаню. — 2. Клявзулю візи мають виписати власноручно у слухачів унїверситету референти стипендий і декан дотичного виділу, у слухачів инших висших шкіл ректор тої школи, у слухачів евангелицкого виділу у Відни декан того виділу, а у прочих студентів настоятель дотичного заведеня наукового. Уживанє стампілїй на місце підпису есть заказане. В розпорядженях надаючих стипендию, треба виразно і докладно навести спосіб, в який має бути роблена віза, щоби опісля ані стипендисти ані візуюче заведенє ані ліквідуючі власти не мали ніякої причини до сумніву.

— **Справи особисті.** Є. Е. Президент висшого суду кравевого др. Тхоржнїцкий повернув до Львова. — Начальний директор галицких почт і телеграфів, Іван Сеферович вернув з урльопу і обняв урядованє.

— **Дрібні вісти.** Пожарний Сокіль в Шульганівці, чортківского повіта, основано яко філїю львівского „Сокола“. Статути приняло уже ц. к. Намістництво. — Агент львівскої поліциї Фішер стрілив до себе в намірі самоубийства і тяжко поранив ся. Причиною був розстрій нервів. — У Львові розійшла ся чутка, що оногди рано відбув ся поєдинок між якимсь резервовим офіциром, концепістом скарбової дирекциї, а чинним офіциром. В поєдинку дістав резервовий офіцир кулю під серце. Єго привезли два войскові лїкарі до заг. шпитали і там передали до лїченя. Імена поєдинковців і цїлу справу вкриває тайна.

— **Земля на продаж.** Обшар двірский в Живачеві, п. Незвиска, парцелює ся. Поле пшеничне. Поясненя удїляє парохіяльний уряд в Живачеві за надіслаием почтової марки. — В маєтку в Товмацкім есть 500 моргів дуже хорошої орної землї на розпродаж. Земля в високій культурі і дуже добра. Положена при гостинци з Тисьмениці до Товмача. Ґрунт дуже добре надає ся під будову. Хто мав би гадку купувати ґрунт, зволить зголосити ся до парохіяльного уряду в Надорожній, п. Товмач.

— **Отроєнє вовчими ягодами.** Двоє дїтий зарібника Циркета в Котінґбрун в долїшній Австриї, пішли дня 8 с. м. в двома хлопцями Цвиковичем і Кропфельнером до ліса на ягоди. Коли вернули домів, всї четверо занедужали. Завізвано зараз лїкаря, а той пізнав, що дїти затроїли ся вовчими ягодами. Для обох хлопців Циркета не було вже ратунку і они померли, а двом другим грозить також смерть. Загальний жаль і сочувство у всіх викликав тяжкий удар, якого зазнала родина Циркета, бо того самого дня померла їм також трета дитина, котра вже перед тим була хора. Матїр з розпуки по смерти трох дїтий зараз занедужала так тяжко, що вже висповідала ся на смерть.

— **До хмар не вільно стріляти безкарно.** Вже нераз згадували ми на сїм місци про стрілянє до хмар, щоби в той спосіб відганяти тучу, але й кілька разів подавали ми звістку, що при такім стріляню небо немов би лютило ся і било громами в тих, що до него стріляють. Показало ся, що борба була дуже нерівна, бо чоловік своїм хоч би й як ґеніяльним винаходом все-таки не може побороти споконвічних сил природи. О тім мали нагоду переконати ся знову жителї місцевости Шраварт в Долїшній Австриї. Понад ту місцевість надтягнула дня 9 с. м. по полудни велика туча. Щоби охоронити від тучі доспіваючий виноград у виноградниках, пішов 26-лїтний винник Леопольд Фільнашер до т. зв. тучевої будки, уставленої межи виноградниками, щоби звідтам стріляти до хмар. Та на нещастє грім вдарив як-раз в будку, засягнув боком Фільнашера, а відтак з цїлою силою тріснув в бочівку, в котрій находив ся запас пороху около 25 кільоґрамів. Настав страшенний вибух і будку висадило у воздух, а Фільнашера тяжко попеченого засипало румовищем. Єго видобули ще живого з попеченим лицем, руками і плечима. Через ніч лишили его таки в Шраварті, а на другий день відвезли до Відня до шпиталю.

— **Аж через Японїю** мусїв руский, український, перекдад сьв. Письма діставати ся до рук тих, котрим навіть ще й тепер не вільно в Росиї в своїй рідній мові Бога хвалити. Підчас российско-японьскої війни подарував був професор Пулюй 2000 примірників Псалтиря для вояків Українців, взятих в полон до Японії а ґенерал Ноґі на просьбу проф. Пулюя дозволив місіонарам біблїйного товариства розширювати те виданє між плінниками. Рівночасно зробив проф. Пулюй таке предложенє Кобекови для ранених вояків-Українців в Росиї, але той репрезентант християньскої дер-

---

чайно й вийшла на верх, може длятого, що хтось видів, як тамтой другий ішов до него, то він все-таки міг числити на то, що его ніхто не буде чіпати. Єго би не шукали, бо він вже згорів.

Я потребував якогось часу, щоби вдумати ся в то несподіване поясненє справи моїм бистроумним приятелем; але чим більше я роздумував, тим більше обставин приходило мені на гадку, що промавляли за его здогадом.

— Ах! Длятого то мусїла й розмова відбувати ся у него, хоч они оба попередними днями сходили ся напевно в якімсь иншім місци, безпечнійшим для Гельфорда. Твоя правда, як завсїгди твоя; але чи маєш надію, що тепер его знайдеш?

— Коли нам пощастить ся, то дуже борзо.

— А твій слїд?

— Чи пригадуєш собі той бракуючий фотоґрафічний апарат, котрим напевно роблено потрібні знимки? Єго нема в помешканю ані в бюрі, а яка би то була цїль, щоби его знищити? Пригадай собі дальше, що Гельфорд перебував звичайно довгий час, від соботи полудня до понедїлка рано поза своїм помешканем, певно що не длятого, щоби подивляти красу природи, або щоби пристати до веселих людий, бо він уникав всяких зносин, які могли би були збільшити небезпечність пізнійшого пізнаня. Деж він був так довго? Коли будеш стояти при тім, що в его помешканю не знаходило ся нічого до установленя темної комори, ані навіть не було слїду якихсь фальшивничих робіт, то можна з того дуже просто зробити собі висновок.

— То Гельфорд мусїв після того мати хиба якесь друге помешканє.

— Певно! Може у якогось честивця, котрому байдуже, що там роблять его комірники. Але то не вигляда на обчисляючого Гельфорда, щоби він віддавав ся в руки такого чоловіка. Він мешкав мабудь аж поза містом близько стациї Ґріт Вестерн Дельве.

— Длячого якраз там? — спитав я.

— Бо на однім кодаку була ще карточка стациї Паддінґтон а его паста до зубів була куплена в склепі якраз против его двірця. В якімсь місточку при тім шляху наймив він собі, здаєсь, малу, здалека положену сільску хату, на котру мало хто звертає увагу, в котрій міг у вільнім часї жити собі як той Льондонець, що любить природу і спокій і не впадав нікому в очи. Тоті злодюги мали, видко, гроші; вже п. Польови мусїло то впасти в очи, що его помічник мав помешканє зложене з трох комнат. В своїй сільскій закутинї мав Гельфорд найлїпшу нагоду до своєї роботи, там був безпечний, що ніхто з его товаришів єму не перешкодить; а коли би в бюрі впало було на него яке підозрінє, то всяка ревізия в его помешканю була би позістала без успіху.

— Гм — сказав я сумніваючись — то все може легко бути, було би навіть переконуючим, як би він свою злодійску роботу міг був лишити на цїлий тиждень без дозору. Якась пригода, огонь, намірений або й влом до нестереженої хати на селї мусїли би були підчас его неприсутности звести до его домівки сусїдів або може навіть і поліцию. Який би то привіт була би она прилагодила єму, коли би він не прочуваючи нічого вертав в суботу!

— Я рад з того, Ватзоне, що ти о тім зараз подумав — сказав на то Шерльок Гольмс з признанем. — То все правда, що ти кажеш, і длятого думаю, що есть ще третий спільник в сїм злочинї, але его особа поки що ще менї зовсїм не ясна. Той третий міг там на селї підробляти документи після доставлених єму фотоґрафій. Але длячого Гельфорд позіставав так довго там у него і длячого того третого не було сеї ночи при подїлї? Хиба що то був якийсь специяльний Гельфордів спільник, хтось такий, котрого інтереси були однакові з его інтересами, на котрого міг він безусловно спустити ся.

(Дальше буде).

жави і словом не озвав ся на чоловіколюбне предложене проф. Пулюя. Про тих плінників-Українців розказано в місячнім виданю брит. і загр. біблійного товариства за серпень 1906, де і поданий рисунок українських плінників.

Місіонар біблійного товариства Парот розказує, що як кілька плінників побачили Псалтир в українській (Ruthenian) мові, то аж охнули, здивувавшись і сказали: „Сеж рідна мова, багацько з наших. Ми щасливі, що бачимо таку книжку!“ Девятьсот книжок, що були тоді на складі, розхопили плінники з більшою радостию, як ті переклади, що їх перше роздавано. Багацько плінників подали свої імена і адреси і просили о Біблію в тій мові. Оден з тих, що дістали Псальми, написав до місіонаря такий сердечний лист: „Прийміть сердечну подяку за Псальми. Я дістав їх з дуже великою радостию і пошаною, бо се перший раз за мого житя, що бачу тую сьвяту книгу в моїй рідній мові, та ще дістав її на чужій землі! Щось такого не могло мені і на думку прийти! Буду берегти тую книжку як сьвятощі і пильно дбати, щоб завезти її непошкоджену в мою країну. Читати-му її батькови і матері і моїм братам та сестрам, бо дома не можемо дістати такої Біблії, хоч кождий бажає її мати. Дехто докоряє нам за нашу мову; але хиба не любить мати більше свою як чужу дитину? Ми не розуміємо российскої мови, що до неї силують нас. Тому двічі дорогий мому серцю Псалтир в рідній мові. Слова Божі припадають до серця і знаходять в ньому таке зрозуміне, якого ніколи не знаходили слова сьв. Письма. Ще раз дякую Вам від щирого серця. Нехай Господь Бог благословить всї діла Ваші і помагає Вам багацько людий провести на дорогу спасеня. Я дуже щасливий, що дістав Псальми; але нема слів, щоби висказати мое щастє, коли-б Ви могли дістати для мене Біблію в моїй рідній мові. Прошу Вас, дуже прошу, роздобудьте її, будь ласка!“

Дальше каже місіонар Парот, що плінники Українці з надзвичайною пильностию і тривалостию навіть на чужині про місіонарске діло дбали. Сьв. Письмо зробило на них велике вражінє і они обіцяли, що розказувати-муть дітям своїм про розширюванє слова Божого між поганьскими народами. Вони бачили японьского сержанта, як хрестили його в Осаках. „Хто може сказати“, — каже місіонар — „які будуть результати сьв. Письма між тими людьми і між їх родинами в Росиї?“

— 60.000-ний гість в Карльсбаді. Як велике значінє курацийне має місто Карльсбад, можна найлїпше зміркувати з того, що дня 10 с. м. приїхав там 60.000-ний курацийний гість. Був то пан Едвард Джонзон з Льос Анґельос в Каліфорнії, котрий приїхав туди зі своєю родиною. Комісия курацийна повитала его торжественно яко 60.000-тисячного і вручила єму пишне альбум міста Карльсбаду. Але число 60.000 то дійстно лиш самі гості курацийні; число всїх чужинців разом з т. зв. пасантами, т. є. особами, що приїхали з курацийними гістьми, виносить сего року значно більше як 100.000.

† Померли: О. Игнатий Січиньский, парох Гревдя, надвірнянського деканата, упокоїв ся дня 6 с. м. в 85-ім році житя; — Михайло Давидович, ц. і к. надпоручник 70 п. п., упокоїв ся дня 9 с. м. в 38 році житя у Львові. — Антін бар. Кохановский, бувший бурмістр міста Черновець, помер тамже в 89 р. житя.

Телеґрами.

Ішль 12 вересня. Є. В. Цісар прибув тут вчера о 2 год. по полудни.

Люссін піккольо 12 вересня. Архікнязь Франц Фердинанд прибув тут на покладі корабля „Мірамаре“ а его повитали начальники властий. Місто було вечером величаво іллюміноване. О 8. год. вечером з'явив ся Архікнязь несподівано на побережу, де через якийсь час проходжав ся. Публика зробила єму овацию. Відтак від'їхав до Льоси.

Варшава 12 вересня. (П. А.) Підчас ревізиї домів доконаної минувшої ночи на кількох улицях арештовано сотки осіб, котрі не мали леґітимациї при собі. Були то переважно жиди.

Берлин 12 вересня. Після донесень з Варшави убито вчера знову 1 офіцира. Войско дало сальву і убило 2 особи а 10 зранило. — В Седльцах по 24-годиннім спокою дано знову сальви; 42 особи поставлено перед польний суд военний.

Петербург 12 вересня. До 10 год. вечером не наспіла з Седлец ніяка урядова вість. Позаяк телеґрафічне получене перерване, то приватні вісти о подіях в Седльцах мають бути лиш витвором фантазиї. Припускають, що розрухи вже закінчили ся.

Петербург 12 вересня. З телеґрафічних донесень тутешних ґазет о подіях в Седльцах треба зазначити, що по упливі реченця для виданя революционістів артилерия дала 12 вистрілів з гармат на доми. Богато жидів поубивано в домах. Депутация міщаньства зложила у ґубернатора заяву, що перші вистріли револьверові не вийшли від жидів, лиш від якогось підофіцира і резервіста.

Петербург 12 вересня. Царский указ призволює на купно селянами правительственних ґрунтів в Росиї европейскій в скількости 14 мілїонів десятин під улекшеними услівями. Ті ґрунти знаходять ся переважно в полудневій і полудново-всхідній Росиї.

Київ 12 вересня. Обох зловлених участників нападу на філію банку ескомтового в Білоцеркві поставлено в наслідок розпорядженя ґубернатора перед польний суд военний.

Тегеран 12 вересня. Шах підписав вчера розпорядженє о реформах і засудив бувшого везира на вигнанє.

Господарство, промисл і торговля.

— Ціна збіжа у Львові дня 11 вересня: Ціна в коронах за 50 кіль у Львові. — Пшениця 7·50 до 7·75; жито 5·70 до 5·90; овес 6·40 до 6·60; ячмінь пашний 5·50 до ·575; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·— до 9·—; вика 5·60 до 6·—; бобик 5·30 до 5·60; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кіль —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 55·—; конюшина біла 35·— до 45·—; конюшина шведска 50·— до 65·—; тимотка 21·— до 25·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).